

Nr 587.

Av herr **Andersson** i Igelboda **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 295, angående viss reglering av handeln med färsk strömming och sill m. m.

I proposition nr 295 den 16 april 1937 har Kungl. Maj:t avgivit förslag till förordning om viss reglering av handeln med färsk strömming och sill. Detta förslag skiljer sig från den förordning rörande regleringen av handeln med färsk strömming som för närvarande gäller bl. a. däri, att fiskförsäljningsförening (producentförening) enligt det framlagda förslaget ej kan meddelas ensamrätt till partihandel med färsk strömming inom visst område.

Undertecknade vilja erinra därom, att den nuvarande förordningen rörande reglering av strömmingshandeln till väsentlig del tillkommit på grund av de ytterst stora svårigheter särskilt Stockholms läns fiskare hade att avsätta sina strömmingsfångster, vilket till stor del berodde på, att stockholmsmarknaden översvämmades av strömming från andra orter. I stora delar av Stockholms skärgård måste strömmingsfisket t. o. m. så gott som helt inställas. Denna stora anhopning av strömming i Stockholm hade för övrigt ej blott till följd, att avsättningsförhållandena för Stockholms läns fiskare blevo otillfredsställande, utan medförde ofta förlustbringande priser för de fiskare i mera avlägsna trakter, därifrån strömmingen sändes hit.

I konkurrensen med fiskarena vid de andra kuststräckorna, därifrån strömming sändes till Stockholm, lågo Stockholms läns fiskare också ofta under dels på grund av att de i stor utsträckning voro hänvisade att skicka sina fångster med ångbåt, vilket gjorde, att strömmingen kom in senare på morgonen än den, som forslades hit med bil, dels därför, att fångsterna särskilt i Stockholms inre skärgård äro relativt små, varför för dem måste erhållas ett relativt högt pris, om fisket skall bli lönande.

I och med att den nuvarande regleringen igångsattes och Stockholms läns fiskförsäljningsförening u. p. a. erhöll ensamrätt att inom Stockholms stad och län försälja färsk strömming, varmed följde, att såväl partihandlare som detaljhandlare blevo hänvisade att fylla sitt behov med den strömming nämnda förening utbjöd, uppstod en betydande förbättring för Stockholms läns fiskare. Det blev nämligen nu möjligt att begränsa tillförseln av strömming från andra trakter, så att sådan hittransporterades endast i den mån behov förelåg.

Enligt det nu föreliggande förslaget kan visserligen partihandlare av statens fiskenämnd åläggas att i första hand inköpa sin strömming från en viss producentförening. Detaljhandlare ävensom rökerier, salterier och dylika anläggningar äro däremot oförhindrade att göra sina inköp, var de önska. För Stockholms läns fiskare kan detta komma att medföra högst vådliga

konsekvenser och helt omintetgöra avsikten med regleringen, då genom den frihet detaljhandlarna och fiskberedarna sålunda föreslagits skola få, dessa med förbigående av stadens och länets egna partihandlare kunna rekvirera sitt behov av strömming från andra trakter och sålunda i sista hand utestänga länets fiskare från avsättningsmöjligheter. Det synes oss därför nödvändigt, att statens fiskerinämnd erhåller befogenhet att inom områden; där så prövas erforderligt, föreskriva att detaljhandlare och fiskberedare skola inköpa färsk strömming i första hand från partihandlare eller producentförening, som av nämnden anvisas.

På gund av vad här anförts, få undertecknade därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att efter första meningen i 4 § andra stycket till förordning om viss reglering av handeln med färsk strömming och sill i Kungl. Maj:ts proposition den 16 maj 1937 (nr 295) måtte inskjutas en ny mening av följande lydelse: »Då särskilda skäl därtill äro, må statens fiskerinämnd bestämma, att färsk strömming avsedd att försäljas i detalj eller användas för rökning, saltning, kryddning eller därmed jämförlig beredning i första hand skall inköpas från partihandlare eller producentförening, som av nämnden anvisas.»

Stockholm den 5 maj 1937.

Martin Andersson.

Gust. Mosesson.

R. Lundqvist.

Nils Flyg.

Otto Wallén.

Eskil Eriksson.

Adolf Wallentheim.